

Octubre 2014: Sínode sobre la família

El papa Francesc ha convocat per a l'octubre de 2014 un sínode dels bisbes sobre «els reptes pastorals de les famílies en el context de l'evangelitació», en el qual es tractarà sobre l'actitud pastoral que ha de tenir l'Església envers els catòlics divorciats que s'han tornat a casar. A la vegada, segons ha declarat el rabí de Buenos Aires, Abraham Skorka, amic personal del papa Francesc,

el Sant Pare té previst visitar Terra Santa el proper mes de març, per celebrar el 50è aniversari de la històrica trobada a Jerusalem de Pau VI amb el patriarca de Constantinoble Atenàgoras, el gener de 1964. Aquesta trobada inicià una nova era en les relacions entre Orient i Occident. Foto: El papa Francesc i el rabí Skorka durant una de les seves trobades a la Residència de Santa Marta, al Vaticà.

GLOSSA

Ajudar a créixer

Diverses entitats d'Església i de la societat civil ofereixen voluntariats adreçats a joves i adults. Sovint són iniciatives que només s'entenen i són possibles per l'actitud radicalment esperançada que hi ha al darrere. Una esperança que no és retòrica, amb ganes simplement de quedar bé. Una esperança que sap que el demà només serà nostre i millor si el fem nostre ara, amb l'ajuda de Déu. Anem construint el demà, dia a dia, si fem que, ja avui, es realitzi parcialment el que somniem per a tots. És una experiència quotidiana que sempre demana coratge; coratge per no dimiir quan aquella reunió preparatòria no acaba de sortir bé i sembla que haurem de plegar; coratge per renunciar a la temptació de conformar-se amb què les coses vagin sortint només; coratge per comprometre's personalment en una tasca exigent, rigorosa i realitzada al màxim de les nostres capacitats, confiant sempre que es faci la seva voluntat, com diem en el Parenostre; coratge per no lliscar pel pendís fàcil de l'individualisme i per creure que les persones només ho som plenament quan apostem el nostre esforç per un projecte comunitari.

La participació, el servei, no són ideals abstractes, sinó una possibilitat que és penyora d'un demà

més reeixit. Tots, amb la nostra vida concreta, en la manera com realitzem els nostres compromisos, podem ser font d'esperança i estímul per als altres. Tots sabem per experiència que l'esperança demana estar oberts als altres, al rostre concret que, interpel·lant-nos, ens fa l'esperança més propera i possible. Convé, també, que aquesta obertura als altres, aquesta activitat, aquest desig esperançat de servir, la satisfacció que comporta... siguin un espai de vertebració personal, humana i cristiana que, segons quina sigui l'activitat, ens faci més sensibles a la bellesa de la natura, a l'amistat dels companys; més sensibles a les necessitats dels altres, a les situacions de l'entorn proper i llunyà, més capaços de col·laborar i més disposats a anar més enllà dels nostres petits problemes. Que aquestes activitats ens facin créixer en la joia, l'autonomia, la compassió, la caritat, la solidaritat, l'amor a Déu i als germans.

Servir, ajudar a créixer els altres, apropar el Regne... Què puc fer jo per servir, estimar i créixer personalment i en la fe? «Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist» (Ga 6,2).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Un patrimoni preuadíssim»

He quedat meravellat en conèixer l'heroisme admirable dels vostres companys i germans; edificat de la fermesa, constància i dignitat de molts, en sofrir un martiri més llarg i potser no menys gloriós. És un patrimoni preuadíssim el que uns i altres ens han llegat», escrivia el Cardenal Vidal i Barraquer, des de l'exili el 1937. Setanta anys després d'aquell esgarrifós període històric, l'Església ha beatificat un grup nombrós d'aquells «companys i germans» assassinats durant una veritable persecució religiosa, comparable a les altres persecucions de cristians al segle xx, un segle al qual A. Riccardi ha qualificat com «el segle dels màrtirs», des dels gulags soviètics fins als camps de concentració nazis, amb el genocidi armeni i la persecució mexicana.

Aquest diumenge l'Església diocesana s'aplega a Montgai per donar gràcies a Déu pels 10 fills del nostre Bisbat beatificats, dos del mateix poble de Montgai Mn. Pau Segalà i el seu germà carmelita P. Francesc de l'Assumpció, que es van lliurar a la mort en el lloc de la seva mare i un germà que volien matar, si ells no s'entregaven. Avui reconeixem i honorem com a «màrtirs» intercessors, «testimonis de Jesucrist», aquells qui foren morts sense compassió ni garanties legals de cap mena, turmentats i la immensa majoria assassinats sense judici previ. N'hi havia prou que fossin capellans, religiosos o laics cristians notoris: aquest era el seu únic crim. És per això, sense cap motivació política, que l'Església els declara beats intercessors i exemples nostres, i inscriu el seu nom en el martirologi cristià. En beatificar-los, l'Església fa una lectura creient de la seva mort i vol mostrar que, malgrat que podia semblar que la seva vida fracassava, arrabassada per una mort cruel, en aquelles morts hi resplendia la força i la vida de Jesucrist, el primer màrtir, que donà la seva vida per amor, a la Creu. «Morir per Crist és viure, amics meus!», deia ple de fe Sant Jaume Hilari Barbal, germà de La Salle, fill d'Enviny en ser afusellat el 1937. Tots aquells màrtirs són exemples de pau i de perdó, de fidelitat i de compassió per a tothom, especialment per als seus botxins. I d'ells hem d'aprendre a estimar els morts de tots cantons, els sofriments a totes bandes d'aquella contesa incivil, i a saber oferir el perdó i la reconciliació definitius, que tant necessitem.

El judici històric sobre aquells anys convulsos demana una reflexió més profunda que la generalització esbiaixada que alguns n'han fet. El Papa Joan Pau II, que va convidar tota l'Església a una purificació de la memòria en l'inici del tercer mil·lenni, volia que l'Església confiés «la investigació sobre el passat a la pacient i honesta reconstrucció científica, lliure de prejudicis de tipus confessional o ideològic, tant pel que respecta a les atribucions de culpa que se li fan, com respecte als danys que ella mateixa ha patit». En aquest sentit, l'Església a Catalunya fa molt de temps que reflexiona sobre aquest període i els bisbes catalans ja afirmàvem a la Carta pastoral del 2011, *Al servei del nostre poble*: «Som conscients de les mancances i els errors que, com a membres de l'Església, hàgim pogut cometre en un passat més o menys llunyà, i humilment en demanem perdó; però alhora som també conscients del paper insubstituïble que ha tingut l'Església i el cristianisme en la història mil·lenària de Catalunya» (n. 22). Hem d'estimar la memòria dels màrtirs i entendre, com deia el cardenal Vidal i Barraquer, que són «un patrimoni preuadíssim» no només per als catòlics, sinó també per a tots els homes i dones de bona voluntat, que professen sentiments de veritable justícia i reconciliació històrica.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

ANNA PETIT I LLIMONA

Ajudar a pregar

L'Anna Petit fa quatre anys que és la responsable dels Grups d'Oració i Amistat (www.oracio.org), que el 2014 farà 45 anys que van ser fundats pel bisbe de Sagorb-Castelló Josep M. Cases Deordal. Oberts a tothom, els Grups, el consiliari general dels quals és Mn. Joan Güell, estan formats per laics, religiosos, religioses i sacerdots, amb independència que pertanyin o no a moviments o associacions. Els seus membres tenen el compromís de pregària diària i es reuneixen un cop al mes per ajudar-se a mantenir aquesta responsabilitat adquirida.

Com es definiria?

Som apòstols entusiastes de la pregària. Ajudem, a través de l'organització d'activitats, que tothom pugui conèixer la riquesa espiritual de la trobada amb Crist, que trobin un espai i un temps per aprofundir en la pregària. Volem ser testimonis orants de la fe. La fe és la força que, en silenci, sense fer fressa, canvia el món i el transforma en el Regne de Déu; i l'oració és expressió de la fe.

Per què és tan important la pregària per al cristià?

La pregària és el batec de l'ànima; per tant, preguem per viure i respirar. Tota la nostra persona, les preocupacions, dificultats, alegries es troba acompanyada en la trobada diària amb Crist. El cristià sempre se sent acompanyat.

Què proposen per ajudar a créixer en la pregària?

Créixer i ser constant en la pregària no es fa sol. El cristià no és una persona aïllada, tot al contrari. Per això, cada Grup es reuneix un cop al mes per meditar la Paraula de Déu i posar en comú, breument, la seva trajectòria quant a la pregària personal. El fet de pregar junts enriqueix i enforteix a tots.

LA INFÀNCIA DE JESÚS

Jesús és el veritable temple

«**A**l principi era el Verb, i el Verb era amb Déu, i el Verb era Déu... I el Verb es va fer carn i va plantar la seva tenda entre nosaltres» (*Jn 1,1-14*). L'home Jesús és la tenda del Verb, de l'etern *Logos* diví, en aquest món. La *carn* de Jesús, la seva existència humana, és la *tenda* del Verb: l'al·lusió a la tenda santa de l'Israel que peregrina és evident.

Jesús és, per dir-ho així, la tenda de la reunió (el temple durant la peregrinació de l'èxode). Jesús és d'una manera del tot real allò de què la tenda, i més tard el Temple, podien ser solament la prefiguració.

L'origen de Jesús, el seu «d'on ve», és el *principi* mateix, la causa primera de la qual tot prové; la *llum* que fa del món un cosmos. Ell ve de Déu. Ell és Déu. Aquest *principi* vingut a nosaltres inaugura —com a principi— una nova manera de ser home. «A aquells qui l'han rebut, els ha concedit de poder ser fills de Déu; a tots els qui creuen en el seu nom, que no han nascut ni de sang, ni de voluntat de la carn, ni de voluntat d'home, sinó de Déu» (1,12s).

Una part de la tradició manuscrita va llegir aquesta frase com una referència clara a la concepció i al naixement virginals de Jesús. El text parla també molt clarament dels qui creuen en el nom de Crist i per això reben un nou origen. El qui creu en Jesús entra, mitjançant la fe, en l'origen personal i nou de Jesús.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Amor y cruz

—Si exiges recibir... primero tú deberás haber dado.
—Si pretendes mandar... antes deberás haber obedecido.
—Si intentas ayudar... deberás haber pasado necesidad.
—Si quieres consolar... deberás haber llorado y sufrido.

Es la universidad de la vida. Es ella la que da títulos a quienes han pasado por la experiencia del dolor, del fracaso, de la necesidad y de una enfermedad grave. Es la verdadera sabiduría.

«Sin la cruz no hay gloria ninguna, ni con cruz eterno llanto. Santidad y cruz es una.

No hay cruz que no tenga santo, ni santo sin cruz alguna», dice el poeta.

Los maestros espirituales suelen afirmar que: El alma de todo apostolado, no significa actividad exterior. Jesús clavado en la cruz no podía moverse ni hacía milagros. ¡Sufría y amaba! Así fue nuestra redención.

Tú y yo ayudaremos si cargamos con la cruz y seguimos a Jesús con amor. María Coll, biógrafa de santa Teresa del Niño Jesús, escribió recordando la muerte de la santa de Lisieux:

—«Es el amor y no la enfermedad que, a la caída de las primeras hojas del otoño, ha hecho caer, la más bella flor de Normandía.»

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Un símbol totalment místic

L'itinerari que relliga les façanes del Naixement i de la Passió, l'altar i les sagristies és el sacrifici eucarístic o santa missa. Gaudí assistia a missa cada dia i era un gran devot de l'eucaristia. Es conserva una fotografia de l'11 de juny de 1924 en la qual Gaudí apareix vora la façana de la catedral de Barcelona, afilerat per a la processó de Corpus, com a membre del Cercle Artístic de Sant Lluc.

La condició de Gaudí com a místic i devot de l'eucaristia apareix en nombrosos símbols. Un d'aquests està damunt la porta del portal de la fe, a la façana del Naixement. En aquesta mateixa façana, els redimits són representats com una piuladissa d'ocells que envolten l'arbre de la vida, el xiprer que corona la façana. Doncs bé, en aquella porta Gaudí representa els redimits com a abelles: hi posà un petit cor de Jesús, cobert d'espines, al qual acuden nombroses abelles a lliar-ne la sang com si fos nèctar.

Aquest simbolisme, del tot místic, resumeix a la perfecció el sacrifici de la creu, del qual es fa memòria en cada eucaristia: els redimits s'acosten a Jesús, que dona vida perquè tots tinguin vida i així puguin rebre els fruits d'un amor tan gran, significats pel pa i el vi eucarístics, el cos i la sang del Senyor.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

4. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.
5. **Dimarts** [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.
6. **Dimecres** [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Sants i beats màrtirs del s. XX a Espanya; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.
7. **Dijous** [Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15,1-10]. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.
8. **Divendres** [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618).
9. **Dissabte** [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Cr 3,9b-11.16-17 / Sl 45 / Jn 2,13-22)]. Dedicació de la basílica del Laterà. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).
10. **† Diumenge vinent**, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2Ma 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

DIUMENGE XXXI DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra el matí.

Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom, i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho.

Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho playeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present a tots.

Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rera dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

Jesús parla a Zaqueu, enfilat a un arbre. Miniatura del Còdex de Sant Lluís, Catedral de Toledo

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana, i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor.

Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret, alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva». Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més». Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como grano de arena en la balanza, como gota de rocío mañanero que cae sobre la tierra.

Pero te compadeces de todos, porque todo lo puedes, cierras los ojos a los pecados de los hombres, para que se arrepientan. Amas a todos los seres y no odias nada de lo que has hecho; si hubieras odiado alguna cosa, no la habrías creado. Y ¿cómo subsistirían las cosas, si tú no lo hubieses querido? ¿Cómo conservarían su existencia, si tú no las hubieses llamado?

Pero a todos perdonas, porque son tuyos, Señor, amigo de la vida. Todos llevan tu sopro incorruptible. Por eso, corriges poco a poco a los que caen, les recuerdas su pecado y los reprendes, para que se conviertan y crean en ti, Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Benediciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendiciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendiciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / endereza a los que ya se doblan. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Te 1,11-2,2)

Hermanos: Pedimos continuamente a Dios que os considere dignos de vuestra vocación, para que con su fuerza os permita cumplir buenos deseos y la tarea de la fe; para que así Jesús, nuestro Señor, sea glorificado en vosotros, y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo.

Os rogamos, hermanos, a propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por supuestas revelaciones, dichos o cartas nuestras, como si afirmásemos que el día del Señor esta encima.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, entró Jesús en Jericó y atravesaba la ciudad. Un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de distinguir quién era Jesús, pero la gente se lo impedía, porque era bajo de estatura. Corrió más adelante y se subió a una higuera, para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y dijo: «Zaqueo, baja en seguida, porque hoy tengo que alojarme en tu casa.» Él bajo en seguida y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban, diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador.» Pero Zaqueo se puso en pie y dijo al Señor: «Mira, la mitad de mis bienes, Señor, se la doy a los pobres; y si de alguno me he aprovechado, le restituiré cuatro veces más.» Jesús le contestó: «Hoy ha sido la salvación de esta casa; también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido.»

COMENTARI

Avui s'ha salvat aquesta casa

Ens acostem a Jerusalem. El llarg camí de Galilea a Jerusalem arriba al seu final. Jesús passa per Jericó, una vila a la riba del Jordà poc abans que el riu desembocchi a la mar Morta.

Lluç ens reporta el cas de Zaqueu, un ric públic d'aquella contrada, presentat com a exemple de conversió, en la línia del públicà que s'adreça al temple per demanar perdó a Déu, com vèiem en la paràbola de l'evangeli de diumenge passat.

Zaqueu es mostra encuriós per veure Jesús. Jesús se n'adona i es convida a casa d'ell. Ja l'hem vist en altres ocasions compartint taula amb pu-

blicans i pecadors. Zaqueu el rep tot content a casa seva, i sorprèn a tots els presents amb l'anunci que fa: es desprèn de la meitat dels seus béns i la reparteix entre els pobres, i a tots els qui ha defraudat els restitueix quatre vegades més. Zaqueu es mostra com una persona de cor net, capaç de compartir amb qui no té i de restituir allò que, potser involuntàriament, ha pres injustament.

Per això mereix rebre l'elogi de Jesús: aquest home és també un fill d'Abraham, com el pobre Llätzer abandonat pel ric però acollit al si d'Abraham (cf. Lc 16,22).

Aquest canvi en Zaqueu resulta extraordinari, perquè l'evangelista no ens parla de cap predica-

ció de Jesús a Jericó, ni de cap recriminació a Zaqueu, sinó que aquest, per mor que Jesús comparteixi la seva taula, de forma espontània pren la iniciativa de canviar de vida.

Ja ho pot ben dir Jesús: avui s'ha salvat aquesta casa. I és que Zaqueu ha començat a comportar-se com Jesús espera dels seus deixebles. Jesús s'hostatja entre els pecadors (cf. Lc 5,29;15,2) perquè ha vingut a salvar allò que estava perdut. Ha vingut a restablir la relació amb Déu i a implantar la solidaritat fraterna entre tots. Tant de bon que la salvació entri també en les nostres comunitats, i en les nostres cases!

Jordi Latorre, SDB

Participeu en la Cadena de Pregària per les Vocacions!

«La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38).

Per novè any consecutiu, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del Bisbat d'Urgell, es vol unir a la «Cadena de Pregària per les Vocacions» organitzada a nivell de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups preguntant per les vocacions, tot formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària per les vocacions. Cada Diòcesi es compromet tres dies a mantenir la pregària continuada, durant les 24 h del dia.

A la nostra diòcesi d'Urgell li correspon organitzar aquesta cadena de pregària: el dimecres 6; el dissabte 16 i el dimarts 26 de novembre.

L'experiència dels darrers anys ha resultat molt positiva en moltes comunitats parroquials i religioses, tant a nivell comunitari com a nivell personal. És per això que, enguany, es vol tornar a repetir. Hi pot participar tothom qui vulgui pregar. Es pot fer individualment o en comunitat. A nivell individual, a casa o a l'església. Molts malalts agraeixen col·laborar en aquesta iniciativa. Val a dir que les comunitats de vida consagrada i especialment les de vida contemplativa participen molt en aquesta cadena.

La cadena d'enguany s'emmarca encara dins l'Any de la Fe que el Papa Benet XVI va convocar per a tota l'Església i estem a punt de cloure el proper dia 24 de novembre, solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist Rei de l'Univers. «*Testimonis de la Fe*», és el lema.

I, a casa nostra, aquesta cadena de pregària s'emmarca en la joia de l'ordenació diaconal de dos seminaristes de la Diòcesi, Pere Morales i Josep Geethafonkalan.

Seria molt bo que féssiu arribar a la secretaria del Bisbat: despatx@bisbaturgell.org, o bé trucant a la secretaria del Bisbat, la vostra intenció de pregària, indicant els dies i les hores.

Tant de bo que aquesta cadena de pregària 2013 doni un nou impuls a la Pastoral Vocacional de les diòcesis de Catalunya i d'Espanya i, en particular, a la nostra d'Urgell.

Mn. Ignasi Navarri
Vicari General

Pelegrinatge de catequistes d'Urgell a Roma

En motiu de l'Any de la Fe, entre els diversos pelegrinatges que s'estan realitzant a Roma, el darrer cap de setmana de setembre es va dur a terme el Pelegrinatge dels Catequistes.

Des del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització s'organitzà un Congrés internacional de Catequesi sota el lema «El catequista testimoni de la fe». El Congrés es desenvolupà a l'aula Pau VI del 26 al 28 de setembre amb una participació de mil sis-cents persones.

Mons. Rino Fisichella, president d'aquest Pontifici Consell, inaugurarà aquests dies de treball amb el tema de «La catequesi en el context de la Nova Evangelització». El Papa Francesc també participà al Congrés amb una catequesi que adreçà a tots els congressistes.

Trenta catequistes del nostre bisbat participaren en el pelegrinatge dels catequistes, formant part dels

quatre-cents catequistes que, amb l'organització i coordinació del SIC, pelegrinaven a Roma. L'Eucaristia a la Basílica de Santa Maria la Major presidida per Mons. Sebastià Taltavull i concelebrada per Mons. Salvador Giménez (Bisbe de Menorca) fou el primer moment important d'aquest pelegrinatge. Diumenge al matí fou un dia ben intens amb la celebració de l'Eucaristia a Sant Pere del Vaticà. En l'homilia el Papa Francesc recordà que el catequista és aquell qui custòdia i alimenta la memòria de Déu; la custòdia per a si mateix i sap desvetllar-la en els altres. Després del dinar que els pelegrins van compartir amb l'Arquebisbe Joan-Enric van iniciar el camí de retorn.

Pelegrinatges d'Urgell a Terra Santa

Aquesta tardor prop d'un centenar de persones han participat en els pelegrinatges diocesans d'Urgell a Terra Santa que s'han dut a terme en el mes d'octubre, dels dies 2 al 10 i del 22 al 27, amb motiu de l'Any de la Fe. El primer fou presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric i tots dos guiats per Mn. Ramon Sàrries, llicenciat en Teologia Bíblica a Jerusalem i guia oficial, també els

acompanyà Mn. Carles Albert Ospina en el primer pelegrinatge. Es van visitar els llocs sants més destacats, passant una part dels dies a Natzaret i la resta, a Jerusalem. Han estat llocs d'autèntic pelegrinatge de fe als

llocs sants de Jesús, el Senyor i de l'Església Mare de Jerusalem. Van visitar la Basílica de l'Anunciació, la casa de Josep, i l'església vora la font de Natzaret. A Canà de Galilea els matrimonis que participaven al pelegrinatge van renovar les seves promeses matrimonials.

Van conèixer la muntanya de les Benaurances, la travessia del llac de Genesaret, el lloc del record del baptisme on tots van renovar les seves promeses baptismals, i Cafarnaüm, amb la casa de Pere i el lloc de la confessió de fe apostòlica petrina vora el llac; la muntanya del Tabor; i després, a Jerusalem van visitar la ciutat santa, així com Betlem, Jericó i Qumram, i foren rebuts en audiència per Sa Beatitud el Patriarca Llatí de Jerusalem Fouad Twal i pels Franciscans de la Custòdia a Terra Santa.

El projecte educatiu de Càritas a La Seu d'Urgell cerca voluntaris

El projecte «Acompanyament Educatiu», impulsat per l'Ajuntament de La Seu, Càritas d'Urgell, La Seu Solidària i els Serveis Educatius de l'Alt Urgell-Cerdanya del Departament d'Ensenyament, dins del Pla Educatiu d'Entorn, ha iniciat la recerca de voluntaris. Es va fer una reunió al Centre Cívic a principis d'octubre per tal de donar conèixer el projecte, que es va iniciar el curs passat, i encoratjar totes aquelles persones que tinguin temps i motivació per realitzar tasques de reforç escolar, acompanyament educatiu o bé explicar contes a nens i nenes de les escoles de La Seu d'Urgell i Castellciutat. Us podeu apuntar encara i treballar al costat dels més petits! Contacteu amb Càritas de La Seu d'Urgell, tel. 973 360 815.

El projecte està obert a tothom: persones jubilades, estudiants majors de 16 anys, pares i mares i mestres. Només cal tenir ganes d'exercir tasques de voluntariat. «L'Acompanyament» vol afavorir l'èxit educatiu i alhora vetllar per la igualtat d'oportunitats dels infants.

Festa de St. Cosme i St. Damià

Un any més i amb gran devoció, el dia 26 de setembre, la població de Rialp celebrà la festa en honor dels sants màrtirs Cosme i Damià. La celebració de l'Eucaristia fou presidida per Mn. Ignasi Navarri, Vicari General de la diòcesi i concelebrada per Mn. Henry Vargas, Rector de la Parròquia de la Mare de Déu de Valldeflors de Rialp, Mn. Enric Part i Mn. Andreu Rodríguez, nou Rector de la parròquia d'Esterrri d'Àneu. A la Missa hi van assistir l'Il·lm. Sr. Alcalde, Sr. Gerard Sabarich i el Tinent d'Alcalde, Sr. Jordi Altieri. En acabar la celebració es tornà en processó a la capella dels Sants Cosme i Damià, es cantaren els goigs en honor seu i es veneraren les relíquies. Tota la parròquia està molt il·lusionada en veure la plena restauració de la capella dels sants màrtirs, on ja se celebra cada dia la Santa Missa.

TEXTOS DEL PAPA FRANCESC EN EL SEU VIATGE APOSTÒLIC A BRASIL AMB OCASIÓ DE LA JMJ 2013

Discurs del Papa Francesc en la trobada amb la classe dirigent de Brasil (27/07/2013)

«Un segon punt al que voldria referir-me és la responsabilitat social. Aquesta requereix un cert tipus de paradigma cultural i, en conseqüència, de la política. Som responsables de la formació de les noves generacions, capaces en l'economia i la política, i fermes en els valors ètics. El futur ens exigeix una visió humanista de l'economia i una política que aconseguixi cada vegada més i millor la participació de les persones, eviti l'elitisme i eradiqui la pobresa. Que a ningú li falti el necessari i que s'asseguri a tots dignitat, fraternitat i solidaritat: aquest és el camí a seguir. Ja en l'època del profeta Amós era molt fort l'admonició

de Déu: «Venen al just per diners, al pobre per un parell de sandàlies. Oprimeixen contra la pols el cap dels miserables i tuercen el camí dels indigents» (Am 2,6-7). Els crits que demanen justícia continuen encara avui. Qui exerceix un paper de guia ha de tenir objectius molt concrets i buscar els mitjans específics per aconseguir-los, però pot haver-hi el perill de la desil·lusió, l'amargor, la indiferència, quan les expectatives no es compleixen. La virtut dinàmica de l'esperança impulsa a anar sempre més enllà, a emprar totes les energies i capacitats en favor de les persones per les quals es treballa, acceptant els resultats i creant les condicions per descobrir nous camins, lliurant-se fins i tot sense veure els resultats, però mantenint viva l'esperança. La dirigència sap triar la més justa de les opcions després d'haver-les considerat, a partir de

la pròpia responsabilitat i l'interès pel ben comú; aquesta és la forma d'anar al centre dels mals d'una societat i superar-los amb l'audàcia d'accions valentes i lliures. En la nostra responsabilitat, encara que sempre sigui limitada, és important comprendre la totalitat de la realitat, observant, sospesant, valorant, per prendre decisions en el moment present, però estenent la mirada cap al futur, reflexionant sobre les conseqüències de les decisions. Qui actua responsablement posa la pròpia activitat davant els drets dels altres i davant el judici de Déu.

Aquest sentit ètic apareix avui com un desafiament històric sense precedents. A més de la racionalitat científica i tècnica, en la situació actual s'imponeix la vinculació moral amb una responsabilitat social i profundament solidària.»